

Ismail Kadare "Pallati i Ëndrrave"

fragment

Ishte një pasdite marsi, kur e mbaroi, më në fund, raportin. E dha për ta kopjuar dhe, disi i lehtësuar, i hipi karrocës për të shkuar në shtëpinë e vet. Në karrocë rrinte, zakonisht, në thellësi të ndenjësës, në hije, ku sytë e kureshtarëve, me të cilët rruga ishte mbushur përherë, nuk e gjenin dot. Ashtu u ul edhe atë ditë, megjithatë, pas një cope rruge, e ndjeu se tërheqja e dritares ishte më e fortë se kurrë. Diçka kishte atje jashtë, që e joshte fuqishëm. Më në fund, kundër zakonit, e afroi kokën dhe, nëpërmjet avullit të lehtë që sajoi frymëmarrja e tij mbi qelq, pa se po kalonin për skaj Parkut Qendror. Paskan çelur lulet e bajames, mendoi me mallëngjim. Deshi të tërhiqej në çast në thellësi të karrocës, ashtu siç kishte bërë gjithmonë, sa herë që diçka e kishte ndjellë përjashta, por s'mundi të lëvizte dot. Çeljen e motit, ngrohjen e reve, lejlekët dhe dashurinë, ai i kishte ditur që ishin aty, dy hapa larg, por kishte bërë sikur s'i kishte parë i trembur se mos ato e nxirrnin nga magjepsja e Pallatit të Ëndrrave. I qe dukur se ishte strehuar aty pikërisht për t'u mbrojtur dhe, në çastin kur i joshur prej jetës do të dilte nga ai strehim, pranë çastin e tradhëtisë, trullosja do të merrte fund dhe pikërisht atëherë do të vinin ta merrnin, kur era të frynte kundër Qyprillinjve, ja, në një fund pasditeje të tillë, ashtu si Kurtin, ndoshta më qetësisht, për ta çuar atje prej nga nuk kthehej më askush.

Ai i mendoi të gjitha këto, megjithatë nuk e largoi fytyrën nga dritarja. Një degë bajameje të lulëzuar do t'ia porositja qysh tani gdhendësit për varrintim, mendoi. Ndonëse në pëllëmbë të dorës fshiu avullin mbi qelq, vështrimi mbeti prapë i turbullt, plot përthyerje dhe rrëzëllime. Atëherë e kuptoi se i kishte sytë me lot.